

**OTRÁVENÉ
DUŠE**

Petr Švec

OTRÁVENÉ DUŠE

Petr Švec

Tato kniha je věnována mým rodičům.

*Hrdinům, kteří mi darovali život.
Speciální poděkování patří mé ženě Šárce,
která je světlem na konci tunelu.
Půjdu za ním, dokud budu dýchat.*

OTRÁVENÉ DUŠE

Petr Švec

Text © 2017, Petr Švec

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Šárka Švecová

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-207-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-208-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-209-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PROLOG

Shrbená postava si razila cestu úzkou lesní pěšinou a vesele si pobrukovala. Roušku tmy narušoval pouze nažloutlý koláč dorůstajícího měsíce. Pro běžného člověka by nebylo nic snadného pohybovat se terénem plným kamení a spadáných větví. František Volný, kterému nikdo neřekl jinak než Karban, však nebyl žádným náhodným kolemjdoucím. Zdejší trasou šel již mnohokrát a přesto, že se jednalo o pořádný kus cesty, vždy došel z Lesanky domů živ a zdrav. Jeho žena, kterou po šestatřiceti letech manželství stále neopouštěla hádavá nálada, měla ovšem jiný pohled na věc. Dle jejího názoru mělo zdraví a domácí hruškovice, kterou si hostinský a Františkův bratr v jedné osobě schovával pod pultem, pramálo společného.

Jinak tomu nebylo ani dnešního večera, kdy si jako vždy s kumpány zahráli partičku mariáše, při kterém náramně chutnalo pivo a samozřejmě zmíněná kořalka. Někdo by se snad zatvářil kysele při pomyslení na podobnou kombinaci. Takový člověk by si vysloužil Františkovo pohrdavé odfrknutí. U jejich stolu nebylo místo pro žádné bačkory s choulostivým žaludkem. Citlivky mohly

zůstat doma, otevřít ledničku a usrkávat mléko, nejlépe odstředěné, aby náhodou nedostaly třasavku.

Zřídka kdy přemohl úsměv, když si v předsíni s funěním sundával boty a naslouchal lamentování své manželky. Téměř vždy zazněla slova jako alkoholik, bezdomovec, či dokonce blázen. Tomu všemu se mohl František s čistým svědomím smát, protože pro pravdu se každý zlobí a tohle nemělo s pravdou nic společného. Dokázal by přežít i bez alkoholu, ale proč by to, prokrindapána, dělal, když pak jazyk pookřál, karty šly pěkně od ruky a cesta domů rychleji utíkala. Přesně tak, domů, protože on měl kam jít a jen blázen by se vracel dřív, než bylo nutné. Tolik tedy k výrokům manželky o jeho osobě.

Byl zhruba ve dvou třetinách cesty mezi Záhorovicemi, na jejichž kraji se za železnicí krčil bratrův hostinec, a Komní, ve které na něj čekala jeho milovaná žena, když po pravé ruce zahlédl jakýsi pohyb. Zastavil a posunul si brýle blíže k očím. Broukání na rtech mu náhle odumřelo. Vyčkával a snažil se zaostřit na prostor mezi kmeny stromů nedaleko od pěšiny. Nedokázal rozpoznat, zda se jedná o člověka, zvíře, či pouhý výplod jeho fantazie. Popošel o pár metrů dál a napínal zrak. Neviděl nic než husté větve smrků – nehybné jako všechno ostatní. Zadržel

dech a vypustil ze sebe hlasitý pšouk, načež se hlasitě zachechtal, jako kdyby jeho zadnice právě dovyprávěla nějaký košilaty vtíp.

Nakonec přeci jen zvítězila fantazie, kterou sice nepovažoval za svoji nejsilnější stránku, ale kdo ví, co se člověku vyrojí v mysli po šesti pivech a stejném počtu panáků.

Ušel několik dalších kroků a naposledy se ohlédl; nejhorší nápad jeho života.

Měsíční svit dopadal na místo, které bylo doposud skryté. František spatřil klečící lidskou postavu. Byla k němu otočená zády, ale podle stavby těla a krátkých rozčuchaných vlasů se téměř jistě jednalo o muže. Ruce měl bezvládně svěšené podél těla a hlavu sklopenou k zemi, jako by i přes svou nepohodlnou pozici propadl spánku.

Bratr hostinského z Lesanky nepatřil do kategorie lidí, kteří projevují přílišný zájem o problémy ostatních. Co se týkalo jeho osoby, dokázal si poradit bez cizí pomoci a to samé očekával od druhých. Tento názor zastával celý život a dnešní noc mu nepřipadala jako vhodná doba na měnění zvyklostí.

Přemýšlel, že se o kus dál zbaví piv, která momentálně sužovala jeho močový měchýř. Mohl si samozřejmě rozepnout poklopec a vykonat potřebu

přímo na místě. Jeho nového klečícího přítele by to sotva pohoršilo. V jeho přítomnosti však cítil neklid. Muž vypadal, že potřebuje pomoc. Možná ano, možná ne.

František mávl rukou a pokračoval v cestě za manželkou a jejím lamentováním.

„Prosím,“ ozvalo se za jeho zády.

Zvolnil tempo a po pár krocích úplně zastavil. Očima tékal ze strany na stranu a horečně uvažoval. Začínal se potit.

„Nenechávej mě tu.“

Zmlkni.

„Prosím.“

Zavři hubu!

„Prosím...“

Zavřel oči, povzdychl si a rázně vykročil zvednout toho padavku, případně mu dát pár facek na probrání, pokud to bude potřeba. Pro něj za něj mu klidně opráší kalhoty a požehná křížkem na čele. Hlavně ať už mu dá pokoj.

„Tak co je, chlape?“ zeptal se, uchopil muže za rameno a jemně s ním zatřásl.

Jednoduchá otázka, žádná odpověď.

František přidřepł a naklonil se dopředu, aby mu viděl do tváře. Otrávenost v jeho mysli vystřídal šok.

Toho nešťastníka znal a v dlouhé řadě lidí, které by tady čekal, stál na jednom z posledních míst.

Robert Král – ředitel základní školy v nedalekých Raskovicích. Jednou za čas navštívil Lesanku a většinou si přisedl ke stolu, na kterém poletovaly karty. Mohl si samozřejmě vybrat některý z raskovických podniků, kde bylo větší vyžití oproti okolním obcím, ale vzhledem k jeho funkci mu to zřejmě nepřišlo jako rozumné řešení. Preferoval Záhorovice a vychutnával si pivo, aniž by ho pozorovaly zvědavé oči. Dalo by se namítnout, že měl svaté právo zajít večer na pár vychlazených a pročistit si hlavu od všedních starostí. Zkuste to však vyprávět nějakému chlápku, jemuž mezi ušima zahnívají emoce páchnoucí cigaretami a přemírou alkoholu.

„Roberte, co tady, proboha, vyvádíš?“ zasípal František. Hrdlo měl sevřené strachem, který se k němu mezitím připlížil a ochromil ho svoji intenzitou. Něco tady nebylo v pořádku. Něco tady bylo zatraceně špatně.

Robert Král zvrátil hlavu a odhalil tak celou svou tvář. Jeho bledá pokožka zářila do tmy, pod rozechvělými víčky bylo vidět pouhé bělmo a z koutku úst mu na límec košile stékal pramínek slin. František sebou trhl. Po chvíli se vzpamatoval,

objal ředitele kolem ramen a pravou ruku mu provlékl v podpaží.

„Pojď, pomůžu ti na nohy. Dojdeme k nám a pak mi povíš, co se ti přihodilo.“

„Nemůžeš odejít,“ ozval se náhle ředitel.

František ztuhl v půli pohybu. Močový měchýř ho nesnesitelně páčil. „Co jsi říkal?“

„Ty jeden hajzlíku,“ odvětil ředitel a zahihňal se.

Františka ve vteřině zaplavily dva pocity zároveň. Do popředí vyskočil údiv, těsně následován vlnou hněvu. Takhle to tedy dopadá, když člověk strká nos do cizích záležitostí. Uvolnil své objetí a napřímil se. „Myslíš si, že je to legrace? Já si o tebe dělám starost a ty mě tady taháš za fusekli. Běž radši do postele. Já jdu udělat to samé.“

„Nemůžeš odejít,“ opakoval ředitel. Tentokrát to znělo chladně a podivně definitivně. František znepokojeně přešlápl.

Ředitel zapřel jednu ruku o zem a rozvážně se zvedl na nohy. Kalhoty měl obalené jehličím. František si všiml jeho výrazu a udělal dva kroky zpět. Královny oči vypadaly opět normálně, ale leskly se jako oči pomateného střelce předtím, než zmáčkne spoušť. Roztáhl ústa do nepřirozeného šklebu obnažujícího dásně. Jediné, co zůstalo stejné,

byla ona strašlivá bledá tvář, která vystupovala do popředí z okolní tmy.

Františkovi to připomnělo šíleného maniaka ve fialovém saku, co poskakoval v jednom z těch přiblblých filmů, na které koukává jeho vnuk. Až na to, že tohle nebyl žádný film, ale realita, ze které se nedalo odejít do vedlejšího pokoje nebo ji vypnout dálkovým ovládním. To mu však nebránilo, aby zamířil ven z lesa a nechal toho starého blázna daleko za sebou. A přesně to taky udělá.

„Trhni si,“ procedil mezi zuby a vyrazil zpátky na pěšinu. Chvatnými kroky zvětšoval vzdálenost a těsně před zatáčkou se přesvědčil, zda ho Král nepronásleduje. Ředitel ho pozoroval. Stál nehybně.
Strašák.

Už jsem skoro tam, už jsem skoro tam, už jsem skoro tam, vířilo Františkovi hlavou stále dokola. Močový měchýř mu s každým dalším krokem bolestivě pulzoval.

Na okraji zalesněné plochy, kde smrky ustupovaly před lípami a urostlými duby, zkrivil tvář a vyběhl z pěšiny do hustšího porostu. Vrazil do stromu, ale nevěnoval tomu žádnou pozornost. Vzadu na patře stále vnímal pachut' z onoho podivného setkání.

Roztřesenými prsty bojoval s poklopцем, a když to konečně dokázal, ozval se zvuk mohutného proudu moči. František vydechl úlevou a pozoroval, jak se z louže pod ním oddělují úzké potůčky, které líně obtékaly podrážky jeho bot. Bylo mu to srdečně jedno.

Pocítil náhlé zašimrání na zátylku a ohnal se. Následovala ostrá bolest. Sevřel dlaň. Mezi prsty mu cosi uvízlo. Dal si ruku před oči a ze vzdálenosti několika centimetrů na ni mžoural. V dlani se mu zmítalo sršní tělo. Vztekle ho odhodil. Nahmatal bolavé místo na zátylku a zaskučel. Kůže za krkem ho začínala svědit.

V momentě, kdy si zapínal kalhoty, zaslechl zlověstné bzučení. Neschopný pohybu zíral do tmy a modlil se, aby ten otravný zvuk ustal. Bůh tu noc nebyl v doslechu. Bzukot nabýval na síle.

František věděl, že pokud okamžitě nepřiměje nohy k pohybu, riskuje mnohem více než jedno zbloudilé bodnutí. Ale vědět bohužel v tuto chvíli neznamenal zhora nic. Jeho tělo se proměnilo v pytel naplněný kostmi, masem, vnitřnostmi a krví. Vzhlédl vzhůru a spatřil, jak se v bledém měsíčním světle rýsují desítky – *Stovky!* – tmavých teček. Duhovky mu zčernaly zděšením. Ústa zela dokořán v němém výkřiku.

Bzukot přešel v ohlušující kakofonii, která ho paralyzovala a naplňovala hrůzou. Celý prostor, celé univerzum se zdálo být vyplněné oním zvukem kmitajících křídel.

První sršní dělnice dorazily, aby vražedným útokem pomstily smrt své sestry. Františkův němý výkřik se proměnil v zoufalý řev. Sršně využily nabídnuté příležitosti a vtrhly do otevřených úst. Přistávaly na jazyku, dásních a vnitřku tváří, kde pumpovaly jed do poddajných měkkých tkání.

František lapal po vzduchu a vdechl jedno z hmyzích těl, jež mu působila mučivou bolest. Panika, která ho uchvátila, prorazila psychickou hráz a přiměla jeho tělo k pohybu. Další vetřelci se mu mezitím usadili za výstřihem košile, v uších a velká část toužila proniknout za skla brýlí.

Klopýtal lesem s rozepnutými kalhotami, plácal rukama a každou vteřinu ucítil další bodnutí. Ze všeho nejhorší byla agónie v jeho ústech. Cvakal zuby, drtil hmyzí schránky a v běhu je vyplivoval. Místo jazyka měl přerostlou houbu. Ztěžka oddychoval. Šlo to stále obtížněji, nepřestával však živit nadějí, že to zvládne. Pohlédl před sebe a do očí mu vhrkly slzy. Utíkal špatným směrem; vstříc smrti.

Levé oko mu zaplavila nová, netušená vlna bolesti. Pod sklíčkem brýlí se zmítal zdroj utrpení. Napůl slepý zakopl o vystouplý kořen stromu. Zděšeně vykřikl a dopadl na bok. Cítil, jak rozmačkal desítky drobných těl pod košilí. Škrábal se zpátky na nohy, ale paže mu vypověděly službu. Nekonečná vlna hmyzu mu během několika vteřin pokryla většinu obličeje.

Nadechnutí zůstalo jakýmsi bláznivým nápadem. Františkovi připadalo, že svým jediným zdravým okem spatřil postavu stojící nad ním.

Ty svině, hodlal říci, ale místo slov mu z úst vylezlo jen několik zraněných sršní. Svezly se mu po tváři, aby zemřely spolu s ním.

František Volný zvaný Karban padal do temnoty.

Část první
ZÁBLESKY

Příjezd

1.

Nastala první srpnová neděle a dopolední slunce se stále silněji opíralo do kapoty Fordu Escort, jehož starý motor hlasitě protestoval pod tíhou vypůjčeného přívěsu. Silnice byla téměř prázdná, což pomáhalo příjemně polykat kilometry, které vedly k novému životu. Lepšímu životu, jak doufali oba cestující uvnitř vozu.

Monika Kloučková se protáhla, otevřela oči a rozespalým zrakem sledovala ubíhající krajinu. V rádiu zrovna *šlel* Steven Tyler, který Monice připadal okouzlující a odpudivý zároveň. Pohlédla na Tomáše a zvedla obočí. Mnul si strniště, oči upíral na vozovku a vyluzoval tlumené zvuky, vzdáleně připomínající zpěv.

„Máš bolesti?“ zeptala se. Tomáš sebou cukl a šlehl po ní očima. Na tvářích mu vyvstaly rudé skvrny. Moničin nevinný vtípek zřejmě nepadl na úrodnou půdu. Vyslala k němu opatrný úsměv.

Tomáš se otočil a mlčky pokračoval v řízení. „Dneska bude pěkný pařák,“ promluvil nakonec.

„To jo, během stěhování nás může pěkně potrápít.“

Aspoň trošku zhubneš. Tomáše polil studený pot, když si uvědomil, že to téměř vyslovil nahlas. V minulosti párkrát ujel a nebyl na sebe zrovna dvakrát pyšný. Jednou dokonce myslel na rozchod, ale snažil se o trpělivost. Občas zkrátka potřeboval upustit páru. V momentech, kdy vztek vyhrával nad zdravým rozumem, si přál vidět její slzy. Čím víc, tím líp, a když bude fňukat, tak přitvrdí. Musela pochopit, jak moc ho to trápí, a věci – kilogramy – se dají do pohybu. Když pak sledoval její zarudlé oči a vlhké tváře, nenáviděl se.

Prokletá štítná žláza. Ta byla viníkem, nikoli Monika. Jenomže štítnou žlázu nemohl rozplakat žádnými výčitkami ani urážkami. Nacházela se mimo jeho rétorické schopnosti. Z úst mu uniklo lehké povzdechnutí, které zaniklo ve zvuku motoru. Poslepu nahmatal ruku svojí přítelkyně a pevně ji stiskl. Byla horká a vlhká.

„To zvládneme. Nejhorší bude pračka. Možná na ní ještě bude otisk tátovy boty, jak ji při rvaní do přívěsu nakopl. Měl jsem ho poprosit, aby jel s námi. Když tak na někoho zazvoním. Neříká se snad, že lidi na vesnici si pomáhají?“

„Nejspíš tě zklamou, ale Raskovice mají skoro čtyři tisíce obyvatel, takže statisticky se jedná o město.“

„Paní magistra promluvila,“ prohodil Tomáš a zarazil se. Studium na vysoké; další hořká pilulka, kterou musel spolknout. Monika doběhla do konce, on přerušil těsně před cílovou páskou. Nic naplat, život jde dál.

„Stejně je zvláštní, že se na nás usmálo štěstí zrovna tady,“ pokračoval. „Čekal bych, že se upíchneš ve Zlíně, Hradišti nebo Brodě, ale kdepak. Jako by Raskovice čekaly s otevřenou náručí. Nepřijde ti to trochu strašidelné?“

„Zrovna ty mi budeš vykládat něco o strašidlech,“ odvětila Monika s úsměvem, který měl zaplašit podivné mrazení v zádech. „Žádný horor, ale romantika: pohledný vizovický chasník unese dívku z Brna do svého rodného kraje, kde najdou štěstí v jednom malebném městečku. Tečka. Podívej se na nás. Jsme ideální dvojka. Budoucí clientský poradce a jedna zbloudilá učitelka s ušima odřenýma ze státnic.“

„Ukaž. Nemáš je zase tak odřené,“ pousmál se Tomáš a zatahal ji za ušní lalůček.

Monika ho plácla přes prsty, položila hlavu na opěrku a pohlédla mu do očí.

„Určitě ti nevadí, že budeš dojíždět do Hradiště?“ zeptala se. „Mohli jsme najít pronájem přímo tam. Já bych si poradila.“

„Žádný strach. Tahle kára mě odveze, kam budu chtít. Navíc, nabídka od ředitele školy se neodmítá, ne? Ten byt po jeho nemocné mámě je za hubičku.“

„Hubičku bych si dala,“ odvětila a našpulila rty. Tomáš se naklonil na stranu a vlepil jí mlaskavou pusou.

Zavřela oči. Silnici právě lemovaly vzrostlé smrky a sluneční paprsky, které prosvítaly skrze větve, jí pod víčky vytvářely jakousi psychedelickou verzi morseovky v červených a černých barvách. Frekvence nabývala na rychlosti jako nějaký podivný druh varování, až se silnice stočila do lesa a nastala tma.

Měla mít dlouhého trvání.

2.

„Zatracený krám,“ ulevil si Tomáš a setřel pot z čela. Slova byla zbytečná. Jeho pohled hovořil za vše.

Nacházeli se na odpočívadle mezi prvním a druhým patrem a Monika necítila prsty.

„Snažím se,“ špitla spíše sama pro sebe.

„Já vím. Chvilí si odpočinem a pak to zkusíme dotáhnout o další patro výš. Všimla sis, jak na nás venku z oken hleděla polovina baráku? Musí se náramně bavit.“

„Tak co kdybychom na někoho z těch diváků zazvonili?“ zeptala se. Tomáš však předstíral, jako kdyby ho něco podobného v životě nenapadlo.

Monika zaslechla něčí kroky. *Naděje*. Myšlenka vzápětí získala podobu zamračeného chlapce, který stoupal po schodech a prohraboval se ve své světlé kšticí. Když spatřil neznámé tváře, na malý moment znejistěl, jako by přemýšlel, zda vešel do správného vchodu. Poté zpozoroval starou otlučenou pračku a jeho oči se rozjasnily pochopením.

„Dobrý,“ pozdravil napůl pusu.

Monika mu oplátila stejnou mincí a změřila si ho pohledem. Neměl sice proporce stokilového stěhováka, který by se objevil v ideálním světě, kde pračky neváží dvě tuny, nicméně vypadal celkem při síle; rozhodně více než její maličkost. Pohlédla na Tomáše, který zřejmě držel bobříka mlčení, a v duchu se pousmála nad mužskou ješitností.

„Poslyš, neměl bys, prosím, čas nám trochu pomoci?“

Chlapec zpomalil a nasadil kamenný výraz, který přiměl Moniku, aby svého dotazu litovala. Po chvíli pokrčil rameny a letmo se usmál. „Ale jo. Které patro?“

„Bydlíme až nahoře.“

„V bytě staré Králové? Máma říkala, že se vypařila.“

Monika přikývla. „Momentálně bydlí se synem. Vzal ji k sobě, aby o ni mohl pečovat.“

„To je náš řída,“ houkl chlapec.

„Já vím. Nechal nám skoro kompletní vybavení, takže když dostaneme nahoru tohle monstrum, máme vyhráno.“

„Kde to mám čapnout?“

„Tady máš pomocníka,“ odpověděla a podala mu svůj stěhovací hák.

Za deset minut bylo po všem.

„Paráda. Co jsem dlužen, chlapec?“ zeptal se Tomáš.

„V poho. Beru to jako posilku.“

„Dobře, ale máš to u mě. Tady se slečnou učitelkou bych tam tu pračku nedostal ani do setmění.“

„Učitelkou?“ žasl chlapec a pohlédl na Moniku.

„V září nastupuju na místní základku. Budu učit na druhém stupni.“

„Čumím... teda pardon. Já letos finišuju, takže se asi uvidíme.“

„Možná občas přimhouřím oko.“

„Super. A mohla byste se zmínit mojí třídní, že vám Petr Hrdlička pomáhal se stěhováním. Třeba

mi pak přilepší z češtiny,“ zvedl ruku a palcem ukázal jedničku.

„Uvidím, co se dá dělat.“

„Platí.“

Petr se rozloučil a seběhl o patro níž. Po zdolání posledního schodu sykl bolestí. Levou patu měl v jednom ohni. Odemkl dveře od bytu a spěchal do svého pokoje.

3.

Monika naskládala zbývající romány do spodní police knihovny a s rukama v kříži narovnála záda. Rozhlédla se po obývacím pokoji. Vzpomněla si na nápis, který nedávno zahlédla na štítu jednoho z rodinných domků: **Malý, ale náš**. Vzhledem k pronájmu ne tak úplně přesné, ale to nebylo podstatné. Obývací pokoj, kuchyň a ložnice. Nic víc nepotřebovali. Původní nábytek působil sice poněkud omšelým dojmem, pro jejich účely však bohatě stačil.

„Mám pravdu, Ferdo?“ zeptala se a pohlédla do rohu na komodu, kde v klicce poskakovala její andulka.

„Ahoj,“ zašvitořil papoušek.

„Beru to jako ano.“

Přešla doprostřed místnosti a dlaní přejela po dřevěné desce konferenčního stolku. Byl posetý rýhami po vzoru hospodských stolů, které hodně pamatují. Dýchal životem stejně jako bytelná pohovka, na níž byla zřetelně vybledlá místa, kde sedávali původní majitelé. U pravé stěny se nacházela kombinovaná skříň jako vystřižená z šedesátých let, v jejíž prosklené vrchní části bylo místo pro různé hrníčky a fotografie. Nad skříní visel portrét staré ženy. Muselo se jednat o ředitelovu matku. Ale proč si obraz nevezala s sebou do jeho domu, kde o ni pečoval? Žena seděla v houpacím křesle, oblečená do černé halenky a žluté sukně, jejíž lem padal až na zem. Vlasy měla schované pod bavlněným šátkem a dívala se kamsi za malíře. Nebo snad přímo na něj. Monika si nebyla jistá. Přikročila blíž. Ženinu tvář zdobil nepatrný náznak úsměvu, který se odrážel v jejích očích. Zářily. Jako by...

„Víš, co mě napadlo?“

Monika zalapala po dechu. Přímo za ní stál Tomáš s kapičkami vody na širokých ramenou a ručníkem omotaným kolem pasu. Částečně se uklidnila, položila mu ruce na hrudník a zvedla obočí.

„Dám se poddat.“

„Po stěhování jsem dostal žízeň. Mohli bychom vyběhnout na malou procházku a najít nějaké příjemné místo, kde se dá posedět.“

Monika pocítila záchvěv zklamání. V jeden okamžik – jenom malinkou chvíličku – doufala, že měl na mysli zcela odlišnou aktivitu.

„Tak já se skočím taky opláchnout a můžeme vyrazit.“

„Nenech mě čekat moc dlouho,“ odvětil Tomáš a plácl ji přes zadek.

Nápodobně. Sevřela rty a zmizela v koupelně.

Spojení

1.

Monika stála na začátku ponurého tunelu, na jehož konci pulzovalo jedovatě zelené světlo. Měla pocit, jako by ji zvalo dál. Z okolních stěn se ozývalo vtíravé škrábání. Pohlédla za sebe a tiše zaklela. Jediná cesta vedla dopředu.

Otřásla se zimou a s podivem zaznamenala, že je bosá. Na sobě měla dvoudílné pruhované pyžamo, ve kterém večer ulehla do postele. Přepadla ji závrať. Prostor kolem jako by se otočil o tři sta šedesát stupňů a s pronikavým klapnutím zapadl zpět na své místo.

Pomalou vyročila vpřed. Vypadalo to, že po obou stranách je několik větších otvorů podobným vchodům do jeskyní. Vycházelo z nich stejné světlo jako na konci tunelu, ale zářilo méně intenzivně. Škrábání se ozývalo stále hlasitěji. Znělo hladově. Ve vzduchu poletovalo hejno much a neúnavně opisovalo nepravidelné kruhy. Blížila se k prvnímu otvoru. Vnímala pouze bušení vlastního srdce.

Nahlédla dovnitř a spatřila něco jako malou místnost bez oken. Jediný kus nábytku představovala manželská postel, zářící bělostným povlečením. Na pelesti seděla zády k Monice žena

s šedivými rozčuchanými vlasy. Byla oblečená do tmavě modré noční košile s bílým květinovým vzorem. V levé ruce cosi svírala a potichu naříkala.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Monika a váhavě vykročila.

Ženino vzlykání nabývalo na intenzitě. Zасыpala předmět polibky. S ubývající vzdáleností Monika rozpoznala, že jde o zarámovanou fotografii.

„Paní, slyšíte mě?“

Monika už stála téměř u kraje postele a koukala jí přes rameno. Cítila příjemnou jablečnou vůni. Možná se jednalo o aviváž, kterou žena používala, nebo o zbytky parfému, jímž si ráno potřela krk a osvědčené místečko za ušními lalůčky.

Fotografie zachycovala mladou ženu kolem třicítky. V náručí držela chlapce, který mohl být sotva dva roky starý. Objímal ji kolem krku a vesele se culil. Monika si dokázala představit, jak obtížné asi bylo donutit chlapce dívat se do objektivu a ještě k tomu ho ve správnou chvíli přimět k úsměvu. Hleděla do jejich tváří a zoufale zatoužila po vlastním dítěti, které by mohla vychovávat, rozmazlovat a pitvořit se na něj, dokud by jí jeden z těch bláznivých výrazů nezůstal vepsaný ve tváři jako cejch milující matky. Všechny malé děti jí připadaly kouzelné. Chlapec na fotografii měl světlé vlasy, buclaté tváře, pronikavé modré oči a...

tmavou skvrnu na čele? Podobné mateřské znaménko nikdy předtím neviděla. Svraštila obočí. Skvrna se zvětšovala a pohlcovala chlapcův obličej.

Monika zakňučela. *Krev*. Sledovala, jak prosakuje skrze zasklenou plochu.

Žena zakvílela. Sklonila hlavu a srkala jako zvíře. Zkontrolovala fotografii, zavrtěla hlavou a slízala poslední zbytky. Monice se vybavilo, jak jako malá podobným způsobem olizovala talíř s její milovanou krupicovou kaší, a vydala dávivý zvuk. Žena si jí nevšímala a pokračovala ve své činnosti. Tváře, nos a bradu měla pokrytou krvavými šmouhami.

Monika vyběhla ven. Dopadla na všechny čtyři a zbavila se zbytků večere. Rukávem od pyžama si otřela rty. V ústech jí zůstala nahořklá pachůť. Ohlédla se. Otvor zmizel. Zbyla jen temnota a dotěrné zvuky.

Škráb, škráb, škráb.

Monika pocítila úlevu a dovolila si zavřít oči. *Seber se*. Zamžikala, s námahou vstala zpět na nohy a rychle oddychovala. Od úst jí stoupala pára. Pokrčila ramena a zkrřížila ruce na prsou. Chlad od bosých chodidel prostupoval páteří až k temeni hlavy.

Donutila své ztuhlé nohy udělat první krok. *Hlavně nešlápní do toho svinstva, proboha.*

Pokračovala ke světlu na konci tunelu. Lákalo ji. Vzývalo.

Blíííííí. Pojd' blíííííí.

Natáhla se a nahmatala stěnu po pravé straně. Byla slizká a poddajná jako membrána. Cosi se pod ní hýbalo.

Stáhla ruku a postupovala dál. Vykřikla, ale znělo to spíše jako přiškrcené zakrákání. Do něčeho šlápla. Něčeho mazlavého. Teplého.

Na levém chodidle ucítila jemné přerušované šimrání. Dech. Celá její podstata odmítala, aby pohlédla dolů na podlahu. Cosi zvrhlého, skrytého hluboko v ní, našeptávalo, aby to udělala.

Oči si jen stěží přivykaly na přítmí, které v této části tunelu panovalo. Někdo... *něco* tam bylo. Začínala rozeznávat obrysy. U nohou jí dřepěla lidská postava a pomalu se napřimovala.

Stály naproti sobě. Vzduch zaplnil agresivní, hnilobný zápach. Tvář, jež se nyní vznášela sotva dvacet centimetrů před tou její, znala Monika velmi dobře. Bože, kdo jiný by ji taky mohl znát lépe?

Monika hleděla na své přízračné dvojče, jehož nateklá ústa byla nahrubo sešita režnou nití. Po tvářích jí kanuly slzy. Pocítila teplou vlhkost. Postupovala po vnitřní straně stehen a mísila se s hmotou, do které před tisíci světelných let šlápla.

„Ještě máš hlad, děvko?“ zazněl z hloubi chodby povědomý hlas.

Monika sledovala, jak rezná nit proniká hlouběji do masa. Rty – její rty – se rozevřely. Krvavé cáry. Vzduch prořal nelidský řev.

Šílenství bylo na dosah.

Stála před zrcadlem a křičela.

„Co se děje?“

Vřískala jako nikdy v životě. Měla pocit, že pokud přestane, vrátí se zpátky k ní. Zpátky k sobě.

„Klid, proboha!“

Někdo ji uchopil za ruku. Vyškubla se, ztratila rovnováhu a spadla do vany. Spatřila Tomášovu tvář. Nepřestávala křičet.

„Moni, neřvi, sakra! Všechno je v pořádku. Slyšíš?“ Tomáš si klekl tak prudce, až to zadunělo. Vzal jí tvář do dlaní. „Jsem tady. To bude dobré. Bude to dobré, rozumíš?“

Promnula si oči a zjistila, že má vlhké tváře. Jednou rukou nahmatala rty a druhou zajela do klína. Podívala se kolem sebe. Uvědomila si, že je v koupelně. Objala svého přítele a tiše vzlykala.

Tomáš ji v ložnici vískal ve vlasech, dokud sám neusnul. Monika naslouchala jeho pravidelnému oddychování a zírala do stropu. Trápila ji zejména

jedna věc. Neměla ponětí, jak se dostala do koupelny.

Začalo svítat. Vstala z postele a vkradla se do kuchyně. K snídani si dopřeje maximálně šálek čaje. Ne, neměla hlad.

2.

Michal Smetana otevřel oči. Tričko na spaní se mu lepilo na záda. Pohlédl směrem k oknu a zaměřil pozornost na světlo pouliční lampy, jehož záře vnikala do pokoje otevřeným oknem. Po chvíli docílil částečného uklidnění, rukama mu však stále procházel mírný třas.

Snová scéna, které byl před chvílí svědkem, ho rozrušila. Nedokázal si představit, jaký mohla mít význam, když však zažil podobnou situaci naposledy, jeho táta přišel o život. Tehdy ji chápal jako druh vidiny, jakési propojení se svým otcem, který mu byl velmi blízký. Nyní se ale jednalo o neznámou osobu. Jediné, co o ní dokázal s určitostí říci, bylo, že jí hrozí nebezpečí. Bzučelo mu v hlavě jako stožár vysokého napětí.

Stejně jako kdysi stál za podivnou zvukotěsnou clonou, skrze kterou nebyl schopen projít. Byla vidět, pouze pokud se jí dotkl. Natáhl ruku, pocítil